

เน้นขายอะไรและ ซ่อมมอเตอร์ไซด์ ให้แก่นักนิติมาตร แก้จุดทะเบียณพาดินชย เพียงพอหรือไม่ ?

สาร: 1000 คดีปกครอง

การประกอบกิจการ

Vol. 281

รหัสสารคดีกฎหมาย

Call Center 1355

www.cedimicourt.go.th

สำนักงานศาลปกครอง

ผู้ฟ้องคดีประกอบกิจการขายอะไหล่รถจักรยานยนต์ โดยได้จดทะเบียนพาณิชย์กับกรมพัฒนาธุรกิจการค้า

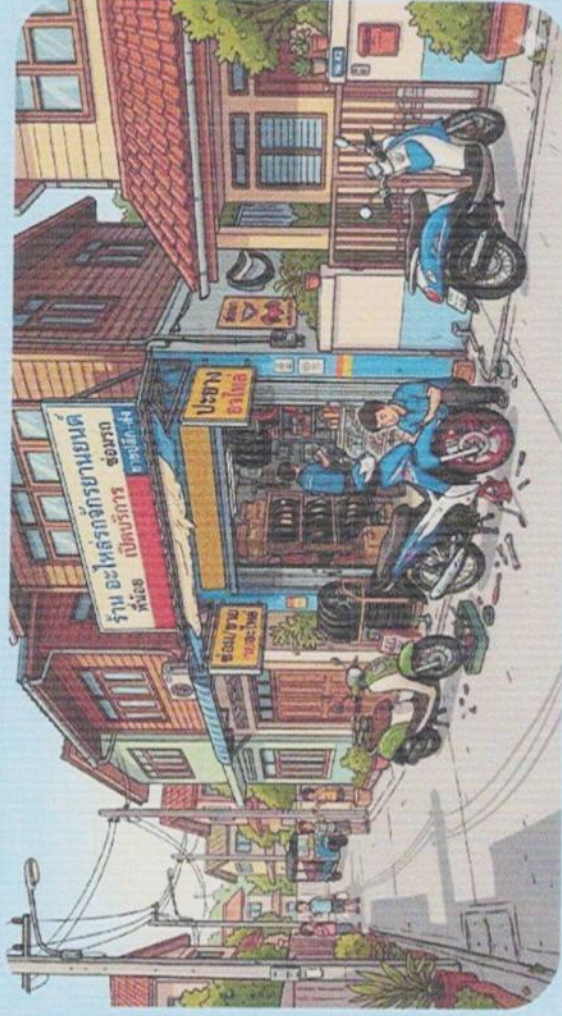
ต่อมา เจ้าพนักงานสาธารณสุข ฝ่ายสิ่งแวดล้อมและสุขาภิบาล
ของสำนักงานเขต ได้เข้าตรวจสอบสถานประกอบการกิจการของ
ผู้ฟ้องคดี พบว่ามีได้จำหน่ายเพียงอะไหล่รถเท่านั้น แต่ยังมี
การซ่อมรถจักรยานยนต์ด้วย ซึ่งเข้าข่ายเป็นการประกอบกิจการ
ที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพตามข้อบัญญัติกรุงเทพมหานคร เรื่อง
กิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ พ.ศ. 2561 จึงแจ้งให้หยุด
ประกอบกิจการจนกว่าจะได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น
และให้ดำเนินการยื่นคำขอรับใบอนุญาต

แต่ผู้ฟ้องคดีไม่ได้ดำเนินการแก้ไขหรือปฏิบัติตามคำแนะนำแต่อย่างใด
และยังคงดำเนินการดังกล่าวอย่างต่อเนื่องตลอดมา

หลังจากนั้นผู้อำนวยการเขตในฐานะผู้รับมอบอำนาจให้ปฏิบัติราชการแทนผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร เจ้าพนักงานท้องถิ่น จึงได้มีคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีหยุดประกอบกิจการทันที ผู้ฟ้องคดียื่นอุทธรณ์คำสั่งดังกล่าว แต่คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535 มีคำวินิจฉัยให้ยกอุทธรณ์

ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า ตนประกอบกิจการจำหน่ายอะไหล่รถจักรยานยนต์ และติดตั้งอะไหล่ให้แก่ลูกค้าที่ไม่สามารถติดตั้งเองได้ ไม่ได้รับจ้างซ่อมรถจักรยานยนต์เป็นหลัก เว้นแต่เป็นการซ่อมเฉพาะรถของตนเอง และญาติพี่น้องหรือลูกค้าบางกรณีเท่านั้น จึงไม่ถือเป็นการประกอบกิจการซ่อมเครื่องยนต์ที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ จึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครอง เพื่อขอให้ศาลมีคำพิพากษาเพิกถอนคำสั่งให้หยุดดำเนินกิจการทันทีและคำวินิจฉัยยกอุทธรณ์ดังกล่าว

แนวคำวินิจฉัยที่เป็นบรรทัดฐาน ในการปฏิบัติราชการทางปกครองที่ดี

ศาลปกครองสูงสุดวินิจฉัยว่า
การประกอบธุรกิจเกี่ยวกับยานยนต์ที่มีการซ่อม
หรือปรับปรุงยานยนต์ และการจำหน่าย ซ่อม ปะ
เชื่อมยานยนต์ ถือเป็นกิจการที่เข้าข่าย
การประกอบกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ

ซึ่งต้องมีการควบคุมภายในท้องถิ่นและต้องได้รับอนุญาต

จากเจ้าพนักงานท้องถิ่นเสียก่อนจึงจะดำเนินการได้
ทั้งนี้ ตามมาตรา 33 วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติ

การสาธารณสุข พ.ศ. 2535 ประกอบกับข้อ 7 ข้อ 10 และข้อ 13

ของข้อมัญญัติกรุงเทพมหานคร

เรื่อง กิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ พ.ศ. 2561

เมื่อปรากฏว่า มีการประกอบกิจการดังกล่าวโดยไม่ได้รับอนุญาต และได้มีแบบตรวจแนะนำของเจ้าพนักงานตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข โดยแจ้งให้หยุดประกอบกิจการจนกว่าจะได้รับอนุญาต และให้ดำเนินการยื่นคำขอรับใบอนุญาตต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่น

แต่ผู้ประกอบการไม่ได้ดำเนินการ

และยังคงประกอบกิจการตลอดมา

เจ้าพนักงานท้องถิ่นจึงมีอำนาจตามมาตรา 45 วรรคหนึ่ง

แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข สั่งให้ผู้ประกอบการ

หยุดดำเนินการดังกล่าวทันที

และต่อมาเมื่อมีการอุทธรณ์คำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่น

การที่ผู้มีอำนาจพิจารณาอุทธรณ์มีคำวินิจฉัยให้ยกอุทธรณ์

จึงยอมชอบด้วยกฎหมายเช่นกัน

พิพากษายกฟ้อง

